

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi R. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
II AKa 221/24,

na skutek zażalenia R. S. na postanowienie Sądu Najwyższego
z 16 stycznia 2025 r. wydanego w sprawie I NSP 453/24,
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 12 lutego 2025 r.,

pozostawia zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dnia 31 stycznia 2025 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) pełnomocnik
R. S. wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego
z 16 stycznia 2025 r., I NSP 453/24, którego mocą zawieszono postępowanie w
sprawie ze skargi R. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w
sprawie o sygn. II AKa 221/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega pozostawieniu bez rozpoznania.

Postępowanie prowadzone w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1725 ze zm., dalej: „u.s.p.p.”) ma charakter jednoinstancyjny – co jest ugruntowanym stanowiskiem doktryny i judykatury. W konsekwencji środek zaskarżenia na postanowienie zawieszające rzeczne postępowanie nie przysługuje.

Teza ta znajduje oparcie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak w postanowieniu z 15 grudnia 2005 r., I KZP 44/05, Sąd Najwyższy zauważył, że „[s]tronie nie przysługuje środek odwoławczy od orzeczeń i innych rozstrzygnięć wydanych w toku postępowania prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki” (zob. także: postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 czerwca 2005 r., III SO 12/05; 3 października 2005 r., III SO 19/05). Z kolei w uchwale składu siedmiu sędziów z 21 września 2005 r., I KZP 24/05 Sąd Najwyższy podkreślił, iż „procedura rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania nie jest postępowaniem ani pierwszej, ani drugiej instancji, ale *sui generis* postępowaniem sądowym o charakterze nadzorczym”. Wreszcie w innej uchwale składu siedmiu sędziów z 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05 (mającej moc zasady prawnej) Sąd Najwyższy przyjął, że: „[n]a postanowienie w przedmiocie przewlekłości postępowania [...] zażalenie nie przysługuje”.

Także Trybunał Konstytucyjny uznał jednoinstancyjność postępowania. W postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego z 9 listopada 2005 r., Ts 89/05 wskazał on mianowicie, że „[p]ostępowanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania sądowego ma charakter incydentalny, stąd ustawodawca ukształtował je jako jednoinstancyjne. Możliwość taką dopuszcza art. 78 Konstytucji”.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że jednoinstancyjność postępowania wywołanego skargą na przewlekłość stanowi jego swoistą cechę i wynika z jego szczególnego charakteru jako postępowania ubocznego, a także ze względów pragmatycznych. Umożliwienie zaskarżenia rozstrzygnięcia wydanego na skutek skargi na przewlekłość postępowania mogłoby prowadzić do niedopuszczalnego

długotrwałego, dwuinstancyjnego rozpoznawania skargi, a więc w istocie spowodować efekt całkowicie odmienny od zamierzonego.

W związku z powyższym zażalenie jest w sposób oczywisty niedopuszczalne i podlega pozostawieniu bez rozpoznania (art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p.).

[SOP]

r.g.